

Αφροδίτη Βακάλη: «Πίσω από το ‘κακό’ υπάρχει πάντα μία αιτία»

Το μυθιστόρημα «219 μέρες βροχή» είναι το νέο βιβλίο της Αφροδίτης Βακάλη, που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Η συγγραφέας μίλησε για το βιβλίο της στο clickatlife.gr, για την προσωπική της απέχθεια στη βροχή και για το αστυνομικό σκηνικό που έστησε στο μυθιστόρημά της.

Τρίτη, 18 Νοεμβρίου 2014

κατηγορία [Βιβλίο](#)

ΕΠΟΜΕΝΟ

Η βροχή είναι ο πρωταγωνιστής του τελευταίου σας βιβλίου. Τι συμβολίζει για εσάς;

Προσωπικά θεωρώ ότι η βροχή συμβολίζει την ίδια τη ζωή και οριοθετεί το πλαίσιο μέσα στο οποίο κινούμαστε, καθώς επίσης και τον καταγισμό των γεγονότων που συμβαίνουν και μας επηρεάζουν, ενίοτε μας αποσταθεροποιούν και κάποιες φορές μάλιστα αλλάζουν εντελώς τη πορεία μας.

Είναι το δεύτερο κατά σειρά βιβλίο σας, μετά το «Και γύρω τους η θάλασσα», που πρωταγωνιστικό ρόλο δεν έχουν οι χαρακτήρες αλλά τα στοιχεία της φύσης. Πριν η

θάλασσα, τώρα η βροχή, πυροδοτούν τις εξελίξεις. Γιατί επιλέξατε αυτό το μοτίβο;

Εκτός του ότι πίσω από τη θάλασσα και τη βροχή κρύβεται το νερό, ένα στοιχείο πολύ σημαντικό για τον άνθρωπο, ένα στοιχείο με το οποίο η ζωή μας και η ίδια μας η ύπαρξη είναι άρρηκτα συνδεδεμένες, μου πρόσφεραν παράλληλα ένα ιδιαίτερα ενδιαφέρον «πλαίσιο» για να τοποθετήσω τους ήρωές μου και να τους επιτρέψω να κινηθούν.

Καθώς μάλιστα η θάλασσα επιδρά καταλυτικά στη διαμόρφωση του χαρακτήρα όλων όσων μεγάλωσαν κοντά της και η βροχή στην καθημερινή τους ψυχολογία, το συγκεκριμένο μοτίβο μου έδωσε τη δυνατότητα να τους παρουσιάσω, να τους αναλύσω καλύτερα και να δείξω φυσικά πόσο επιρρεπείς είμαστε από τη φύση μας σε εξωγενείς παράγοντες.

Γιατί επιλέξατε ένα αστυνομικό background για το μυθιστόρημά σας;

Η υπόθεση του βιβλίου αυτού δεν ήταν προϊόν επιλογής αλλά έμπνευσης. Η απέχθειά μου για τη βροχή γέννησε αυτή την ιστορία στο μυαλό μου. Αναρωτήθηκα αρχικά τι θα συνέβαινε σε ένα μικρό μέρος στο οποίο θα έβρεχε συνεχώς για μήνες και πώς το γεγονός αυτό θα επηρέαζε τους κατοίκους, την ψυχολογία τους και κυρίως, κάποιο πιθανά διαταραγμένο άτομο. Με αυτόν τον τρόπο συνέλαβα την ιδέα του δολοφόνου, ο οποίος παρακινούμενος από την βροχή και από άλλους προσωπικούς λόγους, που δεν μπορώ να αποκαλύψω, ξεκινά να σκοτώνει. Μου άρεσε η σύλληψη αυτή κι όπως είμαι λάτρης της αστυνομικής λογοτεχνίας θέλησα να δοκιμαστώ και στο συγκεκριμένο είδος.

Σε κάποιο σημείο στο βιβλίο σας αναφέρετε «Το κακό χτυπά αδιακρίτως, χωρίς λογική.

Καμιά φορά ξανά και ξανά, στο ίδιο σημείο». Πιστεύετε ότι αυτό είναι μια αλήθεια;

Για να είμαι ειλικρινής, το πιστεύω. Δεν αναφέρομαι στα γεγονότα που είναι απόρροια των προσωπικών μας επιλογών και λαθών, αλλά στα τυχαία συμβάντα αυτά πάνω στα οποία δεν έχουμε καμία δυνατότητα να επέμβουμε, όπως είναι τα ατυχήματα, οι ασθένειες και οι φυσικές καταστροφές. Σε αυτά, συχνά βλέπουμε ότι δεν υπάρχει καμιά λογική και κυρίως, ότι το άτομο δεν είχε εξαρχής καμία ελπίδα να αποφύγει την τραγωδία.

Παράλληλα όμως πιστεύω ότι υπάρχει κάποια αιτία γι' αυτό. Ίσως πρέπει να πάρουμε κάποια μαθήματα, να δυναμώσουμε, να ατσαλωθούμε. Δεν μπορώ να σκεφτώ κάποιον άλλο λόγο, δε θεωρώ ότι το σύμπαν παίζει μαζί μας ή ότι ο Θεός μας βασανίζει τάχα και μας «τιμωρεί». Αντιθέτως νομίζω ότι ο λόγος είναι βαθύτερος, σημαντικότερος και αφορά την προσωπική μας αυτογνωσία και εξέλιξη σαν προσωπικότητες και σαν ψυχές. Το σύμπαν και οι δυνάμεις του «καλού», τις οποίες ο καθένας μπορεί να ονομάσει όπως επιθυμεί και το κάνει άλλωστε, έχει τη δική του λογική και ισορροπεί τον κόσμο μας με τρόπους που συχνά δε μας είναι κατανοητοί σε πρώτη τουλάχιστον «ανάγνωση».

Οι ενδοοικογενειακές σχέσεις και διαφορές και τα όνειρα που διαψεύδονται, ξεπετάγονται πολλές φορές μέσα στο βιβλίο σας. Αυτό είναι ίσως και το σχόλιό σας για την «αγία ελληνική οικογένεια»;

Με ενδιαφέρουν πάρα πολύ όλες οι ανθρώπινες σχέσεις ανεξαιρέτως και φυσικά στην ελληνική κοινωνία που ο πυρήνας της είναι η οικογένεια, είναι φυσικό οι πλειονότητα των σχέσεων μας και οι συγκρούσεις που αυτές προκαλούν, να συμβαίνουν ενδοοικογενειακά. Κι επειδή η διαμόρφωση του χαρακτήρα μας επηρεάζεται σε μεγάλο βαθμό από εξωγενείς παράγοντες και καταγραφές που γίνονται σε πολύ νεαρή ηλικία, επιστρέφουμε αναπόφευκτα στη «οικογένεια» και στο ρόλο που αυτή παίζει στο σμίλευμα της προσωπικότητάς μας.

Ασφαλώς βέβαια υπάρχουν και πολλά τρωτά σημεία στην «αγία ελληνική οικογένεια», στα οποία θα ήταν αδύνατον να μην αναφερθώ άμεσα ή έμμεσα. Το ενδιαφέρον μου όμως σαν συγγραφέα, δεν σταματά εκεί. Εξίσου σημαντικές θεωρώ όλες τις διαπροσωπικές μας σχέσεις και προσπαθώ να τις προβάλλω και να τις αναλύσω μέσα στο έργο μου.

Ποια ήταν η αφορμή για το βιβλίο σας αυτό; Προσωπικό βίωμα, εμπειρία ή ένα σχόλιο για τη ζωή;

Όπως είπα και πριν, αφορμή υπήρξε η προσωπική μου απέχθεια για τη βροχή. Αιτία όμως ήταν η επιθυμία μου να παρουσιάσω και να αναλύσω όλα τα εμπλεκόμενα πρόσωπα. Αυτό με γοητεύει στη συγγραφή• οι χαρακτήρες και ο τρόπος που δρουν και αντιδρούν στις καταστάσεις με τις οποίες τους φέρνω αντιμέτωπους.

Ζείτε μόνιμα στη Μύκονο ως καθηγήτρια δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, έχετε κυκλοφορήσει μέχρι τώρα δύο βιβλία και τι σχέδια έχετε για το μέλλον;

Αγαπώ πολύ τη δουλειά μου και μου αρέσει η συνεχής επαφή μου με τα παιδιά καθώς και η δυνατότητα που έχω να τα διδάσκω και να τα βλέπω να εξελίσσονται τόσο στο γνωστικό αντικείμενο όσο κι ως χαρακτήρες.

Παράλληλα όμως, έχει μπει και η συγγραφή στη ζωή μου, μια καινούργια, μεγάλη αγάπη που οπωσδήποτε θα συνεχίσω. Δεν μπορώ πια να φανταστώ το μέλλον μου χωρίς αυτήν. Έχω ήδη κάποια ιδέα στο μυαλό μου για ένα τρίτο βιβλίο αλλά δεν έχω ξεκινήσει ακόμη να γράφω καθώς μου είναι δύσκολο ν' αποχωριστώ τους ήρωες του «219 ημέρες βροχής».

Βάλια Κανελλοπούλου